

mæssig tilkommende Del ved Uddelingen, hvis Uddelingen virkelig skulde lægges an paa et Gennemsnit af Udgifterne i de nævnte Henseender.

Men er Fordelingsreglen over for Amtskommunerne efter min Mening ganske fejlagtig, gælder dette i endnu højere Grad om den Fordelingsregel, som i § 4 er foreslaaet for Sognekommunerne. Det er blevet sagt som Forsvar for denne Fordelingsmaade, at man ved den vilde naa til at give Sognekommunerne et Tilskud, beregnet netop i Forhold til de forskellige forøgede Udgifter, som de senere Aars sociale Lovgivning har tilført Sognekommunerne. Det kunde maaske være en meget god Tanke at fordele Tilskuddet herefter, men det er en Tanke, som efter min Overbevisning ikke lader sig gennemføre i Praksis, fordi der sikkert ikke gives noget Middel, hvorved man for samtlige Landets Sognekommuner skulde være i Stand til at naa til et Overblik, endsige en virkelig Beregning over, hvor stor en Del af Sognekommunerens Udgifter der virkelig stammede fra de senere Aars sociale Love, og hvilken Del af Udgifterne de vilde have faaet alligevel, selv om disse Love ikke vare blevne givne. Jeg tror, man overhovedet slet ikke er i Stand til at finde den rette Maalestok, hvorefter Statstilskuddet efter dette Hensyn skulde fordeles, men i hvert Fald, saaledes som Forslaget foreligger, er Maalestokken ganske forfejlet. Det kan være muligt, at en Kommunes Udgifter i de Retninger, som ere nævnte i Lovforslaget, i den Række af Aar, der er imellem den Periode, der ligger til Grund, og den Periode, hvortil Stigningen skal udregnes, slet ikke ere stegne paa Grund af de sociale Love, men derimod ere stegne af ganske andre Grunde, og det vil man være ude af Stand til at tage Hensyn til efter den Fordelingsregel, som er foreslaaet. Den Stigning, som har fundet Sted, er i sig selv ingen Maalestok for de nyere sociale Loves Indvirkning paa Kommunernes Budget. Ej heller er Stigningen nogen Maalestok for Kommunernes Trang til Støtte, thi fordi en Kommunes Udgifter i visse Henseender ere stegne, behøver Kommunens Trang til Støtte aldeles ikke at være stegen. Det kan nemlig hænde, at Kommunens Indtægter i den samme Række af Aar ere blevne væsentlig forøgede, maaske forholdsvis forøgede mere end Udgifterne. Man vil, hvis man vil se hen til Kommunernes Trang til Støtte, kun kunne faa en Maalestok, hvis man paa en eller anden Maade sætter Stigningen i Udgifterne i Forbindelse med Stigningen af

Indtægterne. Det kan meget vel være, at en Kommune i Løbet af de 12—16 Aar, det drejer sig om, har faaet væsentlig forøgede Udgifter til Skolevæsen, Fattigvæsen og Alderdomsunderstøttelse, men samtidig har faaet meget væsentlig forøgede Indtægter, saa at den nu er meget lettere i Stand til at bære de forøgede Udgifter, end den var for 12—16 Aar siden, det kan meget godt være, af den simple Grund, at vi have en Mængde Kommuner, der i Løbet af de sidste 12—16 Aar have haft en meget stærk Fremblomstren, saa at der er kommen en meget stor Forhøjelse af Udgifterne i alle Grene af Kommunens Budget, men samtidig er kommen en Mængde ny Skatteydere, som give Kommunen en betydelig forøget Skatteindtægt, og blandt disse ny Skatteydere maaske nogle meget store, hvis Skattebidrag til Kommunen gør, at denne nu til Trods for Udgiftsforøgelsen er langt bedre stillet, end den var for 12—16 Aar siden, og ikke har fjerneste Trang til Støtte fra Statskassens Side.

Endnu skal jeg bemærke, at det er mig ikke ganske klart, hvorfor Færøerne skulle have et Bidrag af 3,000 Kr., jeg kan forstaa, at man vil sige, at naar der gaar Penge ud af den almindelige Statskasse, saa skulle Færøerne ogsaa have noget, men jeg synes, det naturlige saa var, at Færøerne fik et aarligt Bidrag, større eller mindre. Hvorfor Færøerne netop skulle have 3,000 Kr. en Gang for alle, savner jeg enhver Begrundelse af.

Finansministeren (Scharling): Det Princip, som den ærede Taler nævnede: at raade Bod paa de forøgede Byrder, som Lovgivningen i den senere Tid har paalagt Kommunerne i socialt Øjemed, er ikke gjort til Fordelingsprincip, det er kun nævnt som en Motivering af det Fordelingsprincip, der er valgt, og derfor kunne de Fordelingsregler, som ere givne, aldeles ikke karakteriseres paa den Maade, hvorpaa de karakteriseredes af den ærede Taler, nemlig som uigenneførlige. Det er min Overbevisning, som jeg har støttet paa ret indgaaende Detailundersøgelser om disse Forhold og over de enkelte Kommuners Stilling, at der virkelig ad denne Vej vil ydes de enkelte Kommuner den størst mulige Retfærdighed, og i hvert Fald maa det for Staten være en naturlig Opgave at bringe en Lettelse i Forhold til de Byrder, som have en virkelig social Karakter. Til at overtage en Del af de kommunale Udgifter, som Kommunerne gøre i deres egen Interesse, og fordi det bringer